

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa L. spółki z o.o. w likwidacji z siedzibą w O.
przeciwko E. S.A. w W.

o zapłatę

i z powództwa wzajemnego E. S.A. w W.

przeciwko L. spółki z o.o.

w likwidacji z siedzibą w O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej punktu I zaskarżonego wyroku oraz w części dotyczącej punktu II tego wyroku w zakresie oddalającym apelację pozwanego Województwa (...) – (...) Zarządu Dróg Wojewódzkich w R.;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie;**
- 3. zasądza od E. S.A. w W. na rzecz L. spółki z o.o. w likwidacji z siedzibą w O. kwotę 7200 zł (siedem tysięcy**

dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa jako podwykonawca wносиła o zasądzenie solidarnie od wykonawcy: E. S.A. w W. oraz od zamawiającego Województwa (...) – (...) Zarządu dróg Wojewódzkich w R. kwoty 1 117 568 zł tytułem wynagrodzenia za wykonane prace budowlane.

Pozwana E. S.A. wniosła powództwo wzajemne o zasądzenie od strony powodowej kwoty 2 802 444 zł tytułem umownych kosztów wykonania zastępczego.

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 r. zasądził na rzecz strony powodowej solidarnie od pozwanych kwotę 981.157,84 zł z określonymi ustawowymi odsetkami, a w pozostałej części oddalił powództwo główne, natomiast powództwo wzajemne oddalił w całości.

Po rozpoznaniu apelacji obu pozwanych Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 21 stycznia 2016 r. sprostował oczywistą niedokładność zaistniałą w zaskarżonym wyroku wpisując jako siedzibę powodowej spółki (pозwanej wzajemnej) miejscowość „O.”, zamiast miejscowości „L.” (pkt I); oddalił apelacje pozwanych (pkt II) i orzekł o kosztach postępowania (pkt III).

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że zgłoszony zarzut potrącenia był skuteczny jedynie w zakresie kwoty 135.410,16 zł, co uzasadniało uwzględnienie roszczenia powoda głównego co do kwoty 981.157,84 zł. W ocenie Sądów obu instancji powództwo wzajemne w pozostałym zakresie nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na niewykazanie przez powoda wzajemnego okoliczności uzasadniających wykonawstwo zastępcze (art. 636 § 1 k.c.) ani jego kosztów, jak również zasadności żądania pozostałych kar umownych w świetle art. 483 § 1 k.c. i paragrafu 16 umowy z dnia 26 lutego 2011 r. oraz umowy z dnia 26 października 2010 r.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach, pozwana E. S.A. w W. zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej zarzuciła naruszenie art. 636 § 1 k.c. oraz § 7 ust. 3 pkt b umowy podwykonawczej i art. 65 w zw. z art. 483 k.c., a w ramach drugiej podstawy naruszenie art. 233 § 1, art. 217 § 1 i 2 w zw. z art. 227, art. 231, art. 232 i art. 328 § 2 k.p.c. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącej oczywista zasadność skargi kasacyjnej jest wynikiem rażących naruszeń prawa materialnego i przepisów postępowania, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), skutkujących niezgodnym z prawem rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu w zakresie zaskarżenia punktu I wyroku Sądu Apelacyjnego, w którym Sąd ten sprostował oczywistą niedokładność w wyroku Sądu pierwszej instancji, ponieważ od takiego orzeczenia skarga kasacyjna nie przysługuje (art. 398¹ k.p.c.). Podlega odrzuceniu również w zakresie zaskarżenia punktu II wyroku Sądu Apelacyjnego w części dotyczącej oddalenia apelacji pozwanego Województwa (...) – (...) Zarządu Dróg Wojewódzkich w R., ponieważ pozwana E. S.A. nie posiada interesu prawnego (gravamen) w zaskarżeniu tej części rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną w tym zakresie.

W pozostałym zakresie analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do stwierdzenia, że skarżąca nie wykazała przesłanki przedsądu, na którą się powołała.

Nie wykazała bowiem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, przepisów, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo oczywistego nawet naruszenia przepisów, wyrok może odpowiadać prawu (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się w istocie do powtórzenia, jedynie z pewnymi skrótami, uzasadnienia

podstaw kasacyjnych i kwestionowania wykładni oraz zastosowania przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego i procesowego wskazanych w podstawach kasacyjnych, co, w świetle wskazanego wyżej rozumienia przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jest niewątpliwie niewystarczające do wykazania twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej i jako takie nieskuteczne.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.